

VETLLA PASQUAL, 2007

*La primavera ha tornat una altra vegada.
El que el mestre et va ensenyar, múltiple,
el que està imprès en les arrels, en els llargs
i recargolats troncs: tu ho cantes, tu ho cantes!*¹

La primavera canta, canta la vida. Escolta el seu cant. Escolta la respiració de la vida, invisible poema. Trepitja la terra humitejada, acosta't als troncs ressecs de les soques velles, i a les primeres notes de color de la naturalesa... al moviment dels éssers vius... Tot és un cant nou. Sorgeix des de dins una energia nova, un cant renovat.

I tu? També en tu! Ens ho va anunciar ja el profeta: **No recordeu més els fets passats, no penseu en les gestes antigues; faré una cosa nova; que ja comença a despuntar** (Is 43,16).

Déu, al llarg de la història de la salvació, deixa impresa la seva imatge en les arrels de la humanitat; impregna d'amor el seu tronc recargolat, i ha anat preparant fonts de vida nova. La Paraula com una altra vara del nou Moisès ha colpejat la roca del nostre cor al llarg de la Quaresma, la nostra gran vigília. I avui torna una altra vegada allò que els Pares de la nostra fe, des d'antic, van anomenar la sagrada Primavera de l'Església.

En aquesta Església, a la qual ens incorporen les aigües baptismals, ens anem endinsant en aquesta història de vida humana, història de salvació, que breument hem escoltat en aquesta nit, on ha arrelat l'amor de Déu, un amor fins a l'extrem.

I quan aquestes arrels, aquest tronc recargolat de la humanitat ja no ha pogut ofegar més la primavera que té a dins, ha nascut una flor, ha nascut un fruit sucós del tronc del dolor crucificat. I el fruit és un cant. Un cant de vida. Un cant a la vida. AL·LELUIA. CANTA A DÉU. Canta a Déu, canta Al·leluia. Perquè el nostre Déu és el Déu de la vida, el fortíssim dinamisme de la vida nova. CANTA AL·LELUIA. CANTA A DÉU, CANTA A LA VIDA.

Desitja la transformació! Entusiasma't per la flama! Aquesta flama de la vida nova. Perquè totes les fonts de la vida són en tu. Perquè en el teu interior treballa, estima, el teu Creador.

CANTA A DÉU, CANTA AL·LELUIA, perquè aquest és el cant de l'Església, de la comunitat que viu l'Eucaristia del Déu de l'amor fins a l'extrem. Aquest és també el nostre signe. Estimar com Ell ens va estimar. Estimar amb l'esperit d'un nou Lavatori de peus. Aquest és el signe del Ressuscitat davant el món. Ell ha ressuscitat com havia dit. La bellesa i la riquesa de vida, de color i de llum del Pregó Pasqual ho han anunciat. Ell va davant nostre. Nosaltres anem al darrere proclamant-ho amb el nostre signe de servei i comunió en l'amor al món.

---

¹ R.M. Rilke, Antología poética, Sonetos, Austral 1446, Madrid 1976, p. 148.